

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 83: P- 3810/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Blaženki Butigan Matić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja VINKA GAVRANA, Andrije Makara 10, Ivanja Reka, OIB: 62475702629, zastupan po punomoćniku Goranu Devrnji, odvjetniku u Zagrebu, Vrbani 15, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, zastupan po punomoćniku Margiti Kiš Kapetanović, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija i Porobija d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 10. ožujka 2026., u prisutnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja Vinka Pivca, odvjetnika i zamjenice punomoćnika tuženika Pie Gaie Baučić, odvjetnice, dana 25. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 3210027236 od 27.06.2007. sklopljenog između tužitelja VINKO GAVRAN, Andrije Makara 10, Ivanja Reka, OIB: 62475702629 i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, a koja: - u dijelu čl. 2. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor."

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 da isplati tužitelju VINKU GAVRANU, Andrije Makara 10, Ivanja Reka, OIB: 62475702629 iznos od 97,80 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 02.06.2025. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja teče od dospelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 da isplati tužitelju VINKU GAVRANU, Andrije Makara 10, Ivanja Reka, OIB: 62475702629 iznos od 163,78 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 02.06.2025. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za

prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja teče od dospelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 da tužitelju VINKU GAVRANU naknadi prouzročeni trošak od 307,79 EUR sa zateznim kamatama od 25. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja teče od dospelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

V. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi kako je 27.06.2007. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 3210027236, a kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 67.000,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). Odredbom dijela čl. 2. predmetnog Ugovora tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, među čime je tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. (TZV. ULAZNA NAKNADA). Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st. 1 i st. 2 i čl. 82., alineja 10 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženi kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem, a kojom je tužitelju nametnuta obveza sa čijim sadržajem niti je bio upoznat, niti je o njoj mogao pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Slijedom toga, nije mogao komparirati visinu naknade niti sa drugim kreditorima, te sam odvagnuti koja mu je opcija u svojoj ukupnosti povoljnija. Dakle, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 736,84 kn (97,80 EUR), nezakonito i potpuno netransparentno mu nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i tužitelju zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužitelja. Da se radi o nepoštenim odredbama zauzeo je stav Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu Rev-673/2023-2 od 13.02.2024.: toč 26. obrazloženja: "Nižestupanjski sud je imao u vidu sve navedene, pravno relevantne, okolnosti iz odredbi čl. 81., 83. i 85. ZZZP, slijedom kojih je pravilnom primjenom materijalnog prava zaključio da je sporna odredba čl. 10.

Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 87. ZZP nepoštena i time, ništetna." toč. 26.1. obrazloženja: "To stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita." dalje u predmetima Revd-1974/2023-2 od 14.06.2023, Revd-1601/2024-2 od 30.04.2024., te u predmetu Rev-1035/2024-2 od 06.11.2024. toč. 28. obrazloženja: "Imajući u vidu da je tužitelj kao potrošač pri sklapanju ugovora bio ograničen uvjetima iz ponude banke...može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita, niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, kako su to pravilno zaključili nižestupanjski sudovi." kao i sud EU i to u predmetima: C-224/19, C-259/19, C-84/19, C-222/19 i C-252/19, koje se dostavljaju u privitku,. Slijedom navedenog tužitelj potražuje od tuženika po osnovi nišetnih odredbi o ulaznoj naknadi iznos od 97,80 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 02.06.2025. do isplate, iznos uglavničene zatezne kamate od 163,78 EUR sa zateznom kamatom od 02.06.2025. do isplate, kao i trošak parničnog postupka sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate, uz prethodno utvrđenje ništavim odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi Kako je vidljivo iz tužbe, tužitelj postavlja (i) deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti članka 2. Ugovora o kreditu broj 3210027236 u dijelu koji se odnosi na obvezu tužitelja platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge; (ii) kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 97,80 EUR sa zakonskim zateznim kamatama na ime plaćene ulazne naknade; (iii) kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 163,78 EUR sa zakonskim zateznim kamatama na ime uglavničene kamate na plaćenu ulaznu naknadu. Tuženik u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tuženik ističe kako je vrijednost predmeta spora od strane tužitelja naznačena suviše visoko (1.400,00 EUR) obzirom da je tužitelj postavio kondemnatorni zahtjev za isplatu na iznos od 261,58 EUR. U tome smislu tuženik ukazuje i na sudsku praksu: „U sporu tužiteljica je istaknula zahtjev za činidbu, te deklaratorni zahtjev koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu. Deklaratorni je zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora se računa prema vrijednosti zahtjeva na činidbu.“ (VSRH, br. Revr 774/05-2 od 13.12.2005.)“ Stoga tuženik predlaže Naslovnom sudu da sukladno čl. 40. Zakona o parničnom postupku brzo i na prikladan način provjeri točnost naznačene vrijednosti predmeta spora odnosno da naznači vrijednost predmeta spora na iznos od 261,58 EUR. III. ZASTARA 7. Tuženik ističe prigovor zastare s obzirom da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 97,80 EUR naplaćena 16. srpnja 2007. godine, a tužba je podnesena 2025. godine znači nakon više od 15 godina. Tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P– 1401/12 (VTSRH br. PŽ-7129/13) nije prekinula tijekom zastarnog roka za tužiteljev zahtjev za isplatu po osnovi naplaćene

naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Osim što je zahtjev po toj osnovi zastario, zahtjev je u cijelosti neosnovan, što tuženik obrazlaže u nastavku. U odnosu na prigovor zastare, tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Zadru, posl. br. GŽ-1145/2021 od 6. travnja 2022. godine: „U odnosu na potraživanje s osnova isplaćene naknade za troškove obrade predmetnog kredita u iznosu od 2.099,33 sa pripadajućom zateznom kamatom i iznosa od 1.376,00 s osnova isplaćenog iznosa troška ovjere ugovora kod javnog bilježnika s osnove ništetnosti odredaba čl. 2. st. 4. i čl. 23. st. 1. toč. H. predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu navesti je da je taj zahtjev tužitelja neosnovan budući je nastupila zastara prava potraživanja naplate istih ovo stoga što je tužitelj iznos od 2.099,33. kn platio dana 17. travnja 2007., a iznos od 1.376,00 kn platio dana 13. travnja 2007., dakle protekom zastarnog roka od pet godine iz čl. 225. ZOO, jer je tužitelj tužbu podnio dana 12. lipnja 2019. „9. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, odnosno nepoštenom sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača. Tuženik ističe kako tužitelj ne predlaže niti jedan jedini dokaz u prilog svojim tvrdnjama, pa već samim time takav tužbeni zahtjev treba odbiti primjenom načela o teretu dokazivanja. Neovisno o tome što tužitelj ne predlaže niti jedan dokaz kojim potkrepljuje svoje navode tuženik će se, opreza radi, o istima očitovati u nastavku podneska. Prije svega, tuženik ukazuje na stanje propisa, a što tužitelj, tendenciozno ispušta navesti u tužbi, budući da, s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnoga Ugovora o kreditu, nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za tuženu banku ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. U vezi s tužbenim zahtjevom kojim tužitelj traži od suda da naloži banci platiti iznos zakonskih zateznih kamata tuženik ističe da se kamate mogu osamostaliti i obračunati kao glavna tražbina tek po prestanku glavne tražbine (VSRH Rev 1032/2003-2; VSRH Gzz 9/2004-2 od 28. siječnja 2004. godine). Zato je tužbeni zahtjev radi isplate zakonskih zateznih kamata u okolnostima postojanja glavne tražbine, očigledno neosnovan. Tuženik ističe kako sama okolnost da su odredbe Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da o njima nije pojedinačno pregovarano, ne znači da su te odredbe automatski ništetne. Da bi se utvrdila njihova ništetnost, potrebno je dokazati da su takve odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja te da uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a teret dokazivanja tih okolnosti je na onome tko se na ništetnost poziva. U konkretnom slučaju tužitelj nije niti naveo, a kamoli dokazao postojanje bilo kakve značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana koja bi išla njemu u korist. Isto potvrđuje i Županijski sud u Zagrebu u odluci posl. br. GŽ-253/23 od 25. ožujka 2024.g.: “Iako se temeljem čl. 81. st. 2. mjerodavnog ZZP/03 smatra da se o unaprijed sastavljenim spornim odredbama čl. 23.c., čl. 23.j., čl. 23.k. i čl. 23.l. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo jer tuženik ne dokazuje suprotno, to ne podrazumijeva da su se ujedno ostvarile i pretpostavke nepoštenosti ugovornih odredbi. Stoga zaključak suda prvog stupnja o nepoštenosti tih odredbi i njihovoj posljedičnoj ništetnosti nije moguće prihvatiti. Naime, da bi se određene ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo mogle smatrati nepoštenima i posljedično ništetima, potrebno je da one suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP/03). Teret dokaza ovih činjenica je na onome tko se na ništetnost poziva, dakle na tužitelju. Prema odredbi čl. 2. st. 1. ZPP sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku. Sadržaj sudske presude uvjetovan je sadržajem činjenične osnove i pravne norme koje na nju treba primijeniti,

pri čemu pravna osnova zahtjeva predstavlja pravnu kvalifikaciju spornog pravnog odnosa i pravna pravila koja opravdavaju ili, kao u ovom slučaju, ne opravdavaju traženje da sud donese odluku određenog sadržaja. U okolnostima predmetnog slučaja u kojem tužitelj, suprotno čl. 7. st. 1., čl. 219. st. 1. i čl. 299. st. 1. ZPP nije naveo činjenice ni ponudio dokaze za osnovanost zahtjeva za utvrđenje ništetnosti odredaba čl. 23.c., čl. 23.j., čl. 23.k. i čl. 23.l. Ugovora o kreditu, nisu ostvarene pretpostavke za primjenu čl. 87. st. 1. u vezi čl. 81. st. 1. ZZP/03. 8.7. Stoga se odluka iz toč. 3. izreke presude suda prvog stupnja temelji na izvođenju nepravilnog zaključka o tome da odredbe Ugovora o kreditu o kojima se nije pojedinačno pregovaralo iz čl. 23.c., čl. 23.j., čl. 23.k. i čl. 23.l. suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik stoga predlaže da sud temeljem odredbe 221.a. ZPP-a o teretu dokaza odbije tužbu i tužbeni zahtjev. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iz odredbe članka čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. U tim posebnim propisima, namijenjenim upravo zaštiti potrošača, zakonodavac je u: - čl. 1. i čl. 14. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 143/2013) dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“; - ministar financija je 31. siječnja 2014. donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. 16. Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) glasi: „Članak 3. 1. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog 5 okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Da je zakonodavac smatrao kako je naknada za obradu kreditnog zahtjeva nezakonita, onda takvu naknadu ne bi dodatno uredio gore citiranim posebnim propisima koji sadrže izričito ovlaštenje banke naplatiti naknadu. Tuženik također ističe kako je plaćanje naknada banci uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija, na svim kontinentima, dakle nije u praksi nepoznato, niti su naknade per se zabranjene. O tome najbolje svjedoči i Direktiva 2014/17/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010.1 Ta Direktiva već u članku 4. (Definicije) navodi sljedeće: „efektivna kamatna stopa“ (EKS) znači ukupni trošak kredita za potrošača, izražen kao godišnji postotak ukupnog iznosa kredita, uključujući, prema potrebi i troškove iz članka 12. stavka 2. te izjednačuje na godišnjoj osnovi sadašnju vrijednost svih budućih ili postojećih obveza (povlačenja tranše, otplata i naknada), dogovorenih između vjerovnika i potrošača; Također u članku 11. (Standardne informacije koje treba uključiti u oglašavanje) Direktive je propisano kako se u standardnim informacijama koje se pružaju potrošaču navode jasno, sažeto i uočljivo sljedeće stavke: „(...) (c) stopa zaduživanja, uz navođenje je li fiksna ili varijabilna ili kombinacija obaju kamata, zajedno s pojedinostima o svim naknadama uključenim u ukupne troškove kredita za potrošača“ O tome da naknade predstavljaju redoviti trošak kredita ukazuje i Direktiva 2008/48/EZ2 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage

Direktive Vijeća 87/102/EEZ koja navodi kako se ukupni troškovi kredita sastoje: „(...) (g) „ukupni troškovi kredita za potrošača” znači svi troškovi, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika; troškovi u pogledu dodatnih usluga koje se odnose na ugovor o kreditu, a posebno premije osiguranja, također su uključeni ako je, povrh toga, sklapanje ugovora o pružanju drugih usluga obvezno s ciljem dobivanja kredita ili dobivanja kredita prema uvjetima koje vrijede na tržištu; Direktiva 2014/17/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL L 60, 28.2.2014., str. 34.). 2 Direktiva 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (SL L 133, 28.04.2008., str. 12) Stoga, u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu tako i na razini Europske unije. Nadalje, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) Hrvatski zakonodavac na to se odlučio ali samo pro futuro, za ugovore o stambenom potrošačkom kreditiranju sklopljene nakon stupanja na snagu tog Zakona, 20. listopada 2017., slijedeći pritom pristup koji proizlazi iz, za nacionalnog zakonodavca obvezujućeg, istovrsnog ograničenja propisanog Direktivom 2014/17. Ugovor o kreditu sklopljen je, pritom 2007. godine, dakle više od 10 godina prije stupanja na snagu tog Zakona. To mora respektirati svaki hrvatski sud, budući da je zakonodavac izrijekom isključio primjenu tog Zakona na ugovore sklopljene prije njegova stupanja na snagu, što je sukladno ustavnom načelu zabrane retroaktivnosti propisa koja obvezuje i sud. Posve je izvjesno da ni Sud Europske Unije ne bi na uvjete ugovora sklopljenog s tužiteljem 2007. godine, primjenjivao stajališta koja je zauzeo ili će zauzeti u vezi s primjenom Direktive 2014/17 (pri čemu bi se pritom postavilo i pitanje bi li taj Sud uopće bio nadležan za odlučivanje o ugovorima koji su sklopljeni prije nego li je Republika Hrvatska postala članicom EU). To znači da se recentno stajalište zakonodavca u pogledu isključenja naknade za obradu kreditnog zahtjeva ne odnosi na potrošački ugovor koji je predmet spora, budući da je on sklopljen 2007. godine, za vrijeme važenja Zakona o bankama, koji je u odredbi stavka (3) članka 173. izričito, u sklopu odredaba o obveznom informiranju potrošača, propisao obvezu (ali i ovlast banaka), informirati potrošače o uvjetima pružanja usluga, odobravanja kredita, uključujući o naknadama koje banka zaračunava korisniku kredita. Uzgred valja napomenuti da je i po Zakonu o kreditnim institucijama⁴ propisano da se naknade uređuju općim uvjetima poslovanja kreditnih institucija (točka (5) stavak (4) članak 303.). Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Gore navedena odredba čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača je u skladu sa člankom 4. stavkom 2. Direktive 93/13 koja propisuje da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj 3 Zakon o bankama, Narodne novine br. 84/2002 Zakon o kreditnim institucijama,

Narodne novine br. 159/2013, 19/2015, 102/2015, 15/2018, 70/2019, 47/2020, 146/2020 7 strani, i isporučenih usluga i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. U konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva je ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu. Visina naknade je također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena. Naime, banka skreće pozornost kako je upravo odredbom čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu propisano je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora pa tako i naknadu za obradu kredita. Nadalje, Odlukom o Tarifi naknada za usluge je u točki B3.4.1.1. na jasan, razumljiv i određen način propisana naknada za obradu kredita u iznosu od 1% od iznosa kredita. Odluka o Tarifi naknada za usluge je u svako doba (kao i danas) dostupna u poslovnicama Banke. Dokaz: Odluka o Tarifi naknada za usluge od 2007. godine Tužitelju je tako određen iznos naknade jednokratno umanjen za 75% pa te je naknada za obradu kreditnog zahtjeva konačno iznosila 0,25% odnosno 97,80 EUR. Osim što je obveza plaćanja naknade bila jasno navedena u Ugovoru o kreditu i Odluci o Tarifi naknada za usluge, banka je tužitelja i na druge načine informirala o obvezi plaćanja naknade. Naime, tužitelj je o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva bio informiran i od strane osobnog bankara koji su imali jasnu uputu da prilikom razgovora o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te da ih u tome smislu informiraju da naknadu za obradu kreditnog zahtjeva mogu platiti iz vlastitih sredstva ili iz sredstva kredita. Dokaz: Izvadak iz upute osobnim bankarima str. 4. i 5. 34. Obveza plaćanja naknade je također propisana Općim uvjetima poslovanja Banke u točki 5. gdje stoji: „Klijent je dužan snositi troškove koji Banci nastanu u pripremama za sklapanje ugovora, u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Banka.“ Budući da je primijenjena mjerodavna odredba Tarife Banke koja je propisivala naknadu za obradu kredita u iznosu od 1% od iznosa kredita ovdje je riječ o fiksnom iznosu što je jasno svakom prosječnom korisniku kredita. U tom smislu ide i sudska praksa pa tuženik ukazuje na presudu Općinskog suda u Varaždinu, posl. br. P-752/2019 od 24. kolovoza 2021. godine: „Treba imati u vidu da tužitelj svoju tužbu prvenstveno temelji na odredbama presude donesene po Trgovačkom sudu u Zagrebu, a koja je potvrđena presudom visokog trgovačkog suda kako se to prethodno spominje. Navedene presude se prvenstveno odnose na ništetnost ugovora o kreditu koje je tuženik zaključivao u spornom razdoblju i to u dijelu koje se odnose na jednostranu promjenjivu kamatnu stopu od strane tuženika kao kreditora kao i vezanje povrata kredita na valutu CHF, a koje odredbe tuženik kao kreditor nije dovoljno pojasnio u samom ugovoru. Što se tiče odredbi ugovora iz čl. 18. za koje tužitelj također traži utvrđenje ništetnosti se navodi da se ustvari iste odnose tek na obvezu tužitelja kao korisnika kredita o snasjanju troškova predmetnog ugovora koje se odnose na obradu, osiguranje, trošak javnog bilježnika, a što je po mišljenju suda dovoljno jasno naznačeno pa je tako bilo jasno i tužitelju i sa tim se tužitelj također složio jer su se ti troškovi odnosili na iznos sa kojim je tužitelj bio upoznat prilikom zaključenja ugovora i te odredbe nisu bile predmetom naprijed citiranih presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, niti su utvrđivane kao nepoštena i ništetna. Stoga je potpuno neosnovano traženje tužitelja da utvrdi ništetnim i navedene odredbe jer svojim tvrdnjama iz tužbe uopće nije naveo zašto bi te odredbe bile njemu nejasne. Doduše tužitelj traži i utvrđenje ništetnosti toč. K čl. 18. koja se odnosi na promjenu kamatne stope, ali je po mišljenju suda to zatraženo već i u okviru čl. 2. čija je ništetnost u tom dijelu već zatražena pa i utvrđena ovom sudskom odlukom Prema tome je neosnovano traženje

još i dodatno utvrđenje ništetnosti toč. K čl. 18. jer je to već i sadržano u čl. 2. Zbog toga je sud i odbio tužitelja s zahtjevom za povratom iznosa od 980,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 5. siječnja 2007., a koji se iznos odnosi na trošak obrade kredita jer prije svega tužitelj uopće nije dokazao da je isplatio gornji iznos na ime navedene obveze, a osim toga taj iznos je isplaćen na ime obveze tužitelja kao korisnika kredita za plaćanje troškova potrebnih za konačnu realizaciju kredita i koje odredbe po mišljenju ovog suda uopće nisu nejasne prosječnom potrošaču kakav je tužitelj, a svakako ne dovode niti do značajne neravnoteže između stranaka i osim toga se ti iznosi vežu na iznose koji su tužitelju bili poznati prilikom zaključenja ugovora“ U presudi Općinskog suda u Varaždinu, posl. br. P-548/19-40 od 3. lipnja 2022. godine sud je u bitnom utvrdio: „Isto tako ove su ugovorne odredbe jasne i razumljive, tako da je tužiteljica znala koji iznos mora platiti banci, a isto tako i javnom bilježniku, a neovisno od toga što se ni o tim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo niti je tužiteljica na njih imala utjecaja. Prema tome, sud ocjenjuje da te ugovorne odredbe nisu nepoštene. S tim u vezi valja reći da je u pravu tuženik kada navodi da je tužiteljici stavljen na raspolaganje iznos kredita od 93.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, dok je naknada za obradu kredita iznosila 5.009,05 kn i javnobilježnički troškovi cca 2.000,00 kn, slijedom čega je doista jasno da ne postoji znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, a što bi bilo isključivo na štetu tužiteljice kao potrošača. Isto tako nije odlučno u koju svrhu je tuženik iskoristio plaćenu naknadu za obradu kredita od 5.009,05 kn.“ U tom smislu ide i sudska praksa pa tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Varaždinu, posl. br. GŽ-829/2022-2 od 27. listopada 2022. godine „Odlučno u predmetnoj pravnoj stvari jest da je tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklopio u svojstvu trgovca u obavljanju svoje profesionalne djelatnosti u svrhu financiranja ulaganja u osnovna i obrtna sredstva, zbog čega se na njega primjenjuje kriterij ulaganja povećane pažnje dobrog stručnjaka (normirane odredbom čl. 18. stav. 2. ZOO/91) nastavno čemu se ni po ocjeni ovoga suda tužitelj stoga ne može pozivati da o istoj nije mogao pregovarati jer se ista nalazila u okviru tipskog, unaprijed pripremljenog obrasca ugovora. Plaćanjem naknade u iznosu od 766,37 kn po ocjeni ovoga suda nije narušena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka – na koju se tužitelj tek uopćeno poziva bez da je razrađuje iz aspekta svoje konkretne ugovorne pozicije.“ U tom smislu ide i sudska praksa pa tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. GŽ-2101/2022. U slučaju da Naslovni sud ipak smatra kako navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti tuženik prvenstveno ističe kako je u smislu odredbe članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača, odlučno utvrditi da li je predmetna odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača što je dužan provjeriti sud koji provodi postupak. Naime, neosnovano je shvaćanje tužitelja, da bi naknada za obradu kreditnog zahtjeva prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, činjenica da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo, još sama po sebi nipošto ne znači da uz to ne treba posebno dokazati da u konkretnom slučaju nije došlo do takve, značajne neravnoteže. Praksa automatskog povezivanja činjenice da se o nekoj odredbi potrošačkog ugovora nije pregovaralo ne vodi neposredno zaključku da je time među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Automatsko povezivanje te dvije okolnosti, prema praksi Suda Europske unije ne dolazi u obzir. Naime, prema presudi tog Suda C-415/11 Aziz5 : „Konceptija pojma 'značajnije neravnoteže' na štetu potrošača mora se ocijeniti u svjetlu analize pravila nacionalnog prava koje bi se primijenilo u odsutnosti

bilo kakvog sporazuma među strankama, kako bi se utvrdilo da li, i ako da, u kojoj mjeri, ugovor stavlja potrošača u manje povoljniju pravnu situaciju, nego li je to ona koja je propisana važećim nacionalnim pravom.“ Presuda Suda Europske unije od 14. ožujka 2013., Aziz, C-415/11, ECLI:EU:C:2013:164. 6. „The concept of ‘significant imbalance’ to the detriment of the consumer must be assessed in the light of an analysis of the rules of national law applicable in the absence of any agreement between the parties, in order to determine whether, and if so to what extent, the contract places the consumer in a less favourable legal situation than that provided for by the national law in force.“ 10 43. Nadalje, u vezi postojanja neravnoteže između banke i potrošača prilikom ugovaranja naknade tužena Banka upućuje i na stavove iz presude Suda EU u predmetu C-621/17 od 3. listopada 2019.: „Kada je riječ o pitanju uzrokuju li odredbe o kojima je riječ u glavnom postupku, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu na štetu potrošača, treba utvrditi da je – kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje – naplaćivanje naknade za upravljanje i izlazne naknade predviđeno nacionalnim pravom. Ne čini se – što je ipak dužan provjeriti sud koji je uputio zahtjev – da te odredbe nepovoljno utječu na pravni položaj potrošača predviđen u nacionalnom pravu, osim ako usluge koje se pružaju u zamjenu za naknade nije moguće razumno uključiti u upravljanje zajmom ili u njegovu isplatu odnosno ako su iznosi navedenih naknada stavljenih na teret potrošača nerazmjerni u odnosu na iznos zajma. Na sudu je koji je uputio zahtjev da usto vodi računa o učinku drugih ugovornih odredbi kako bi utvrdio uzrokuju li one znatniju neravnotežu na štetu zajmoprimca.“ 44. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača te da li je iznos naknade nerazmjernan u odnosu na iznos zajma. U slučaju kada je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u vrijeme sklapanja ugovora bila: - izričito zakonski dopuštena; - ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način u čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu; - određena odnosno određiva i lako provjerljiva u svakom trenutku; - ekvivalentna izvršenim uslugama banke; tuženik smatra kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama odnosno da bi naknada bila nerazmjerna iznosu zajma i/ili povrijedila načelo dobre vjere pa da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Također, u gore navedenom predmetu C-621/17 sud EU se bavio i pitanjem da li ugovorna odredba o naknadama koja ne sadrži konkretne usluge banke koje se pružaju u zamjenu za tu naknadu uzrokuje znatnu neravnotežnu u pravima i obvezama stranaka. Sud EU je na (prvo) postavljeno pitanje: „treba li članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena valja razumjeti tako da nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi naknade za upravljanje i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.“ odgovorio: „Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama 11 ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu

za predmetne iznose.“ U istom predmetu sud EU je u na (drugo) postavljeno pitanje: „treba li članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“ odgovorio: „Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“ Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Neovisno o tome, banka opreza radi, ističe kako su naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrivanje usluge i troškovi poput: 1. Troškovi rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi (npr. doprinosi, porezi, prirezi i sl.); Administrativni troškovi i amortizacija - materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi, troškovi održavanja, uredskog materijala, pošte, telekomunikacija, marketinški troškovi itd.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine; 3. Troškovi provizija i naknada – nekamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba; 4. Troškovi poreza i drugi administrativnih davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge. 50. Stoga, za ocjenu je li ugovorna odredba o naknadama ništetna nije od značaja jesu li usluge koja banka pruža u zamjenu za naknade konkretno i detaljno navedene u Ugovoru o kreditu, već je sud koji provodi postupak dužan prvenstveno ocijeniti da li je ugovorna odredba o naknadama jasna, razumljiva i uočljiva te ocijeniti da li takva odredba uopće podliježe testu nepoštenosti sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača odnosno čl. 4. st. 2. Direktive 93/13. Sukladno svemu gore navedenom, tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li (ne) poštene ugovorne odredbe o naknadama. Podredno, u slučaju da Naslovni sud smatra kako navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti, tuženik ističe kako je Naslovni sud dužan uzeti u obzir sve okolnosti slučaja, a posebice (i) iznos kredita i iznos naplaćene naknade te odnos ta dva iznosa (ii) nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa te (iii) obavijesti i informacije koje je tužitelj imao u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu te (iv) pružene usluge, pa na temelju toga donijeti odluku o tome da li tako ugovorena odredba uzrokuje znatnu neravnotežu između stranaka. Sukladno svemu gore navedenom tuženik ističe takva ugovorna odredba ne može i nije uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik predlaže da sud izvede dokaz uvidom u isprave u spisu predmeta, te odbije tužbene zahtjeve u cijelosti, kao i da naloži tužitelju da tuženiku naknadi trošak ovog postupka u cijelosti.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o namjenskom kreditu (list 6-11 spisa), promet po kreditu (list 12-21 spisa), Uputu za odobravanje kredita građanima (list 40-42 spisa); Opće uvijete poslovanja (list 43-53 spisa), izvod iz sudske prakse (list 54-69, 75-80 spisa), obračun zatezne kamate (list 81-82 spisa), izvod iz odluka o naknadama tuženika (list 103-105 spisa), te saslušanjem tužitelja (list 94-95 spisa).

4. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog dokaza pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 84/08, 96/08., 123/08. i 57/11. - u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovanim.

5. Među strankama nije sporno da su iste dana 27.06.2007. sklopile Ugovor o namjenskom kreditu temeljem kojeg je tuženik kao kreditor odobrio i isplatio tužitelju kao korisniku kredita iznos kunske protuvrijednosti od 67.000,00 CHF uz redovnu kamatu od 4,90% promjenjivu u skladu sa Odlukom o kamatnim stopama kreditora, sve u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, interkalarnu kamatu jednakoj stopi redovne kamate, sve u kunsko protuvrijednosti na dan plaćanja, obračunato po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja,

6. Čl. čl. 3 i 5. ugovoreno je da je rok otplate kredita 13 godina, a da tražbina po ugovoru dopijeva najkasnije 01.01.2020.

7. Čl. 2. stranke ugovaraju kako se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor.

8. Među strankama nije sporna visina zahtjeva.

9. Sporno je jesu li su naprijed navedene odredbe, Ugovora o kreditu, u dijelu kojima su ugovorena ulazna naknada, ništetne, te ima li tužitelj pravo na povrat zahtijevanog novčanog iznosa plaćenog na ime navedene naknade. Sporno je li ovaj sud vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, te je li nastupila zastara potraživanja.

10. U svom logičnom i životnom iskazu kojeg sud u cijelosti prihvaća tužitelj je naveo kako je predmetni ugovor zaključio u poslovnici tuženika u Sv. Ivan Zelini, a temeljem kojeg mu je odobren kredit u iznosu od cca 67.000,00 CHF za kupnju stana. U cijelosti je otplatio predmetni kredit. U banci mu je ponuđen kredit u CHF kao najpovoljniji. Pročitao je ugovor prije potpisivanja, shvatio je odredbu o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odlukama banke te odredbu o ulaznoj naknadi. Nije mogao pregovarati o pojedinoj odredbi ugovora, pa tako ni o odredbi o ulaznoj naknadi. Nitko mu nije tumačio pojedine odredbe ugovora kao niti javni bilježnik. To je bio unaprijed pripremljeni ugovor u koji su bili uneseni njegovi osobni podaci, iznos kredita, kamatna stopa, rok otplate. Nije bio upoznat sa odluka i tarifama banke o načinu određivanja i visini te naknade. Naknada mu je naplaćena prilikom isplate kredita u iznos od cca 700,00 kn. U tom stanu je stanovala njegova kćer jedno kratko vrijeme, kratko vrijeme ga je iznajmljivala, a i nakon toga je stan prodan. Stan je koristio isključivo u privatne svrhe. Nije bio vlasnik obrta niti tvrtke. Stan se nalazi u Ivanjoj Reci, Marsovska 16. Na toj adresi nikad nije bilo registrirano sjedište nekog obrta nit trgovačkog društva. Ne zna period najma stana, u stan su se izmjenjivale različite obitelji. Ne može precizirati koliko je dugo kćer živjela u stanu. Stan je prodan prije cca 6 godina. Nije tražio pojašnjenje ugovora, niti je tražio na uvid odluku o tarifi naknade. On je saznao da je naknada naplaćena kad mu je iznos skinut s računa. Nije prigovarao naplati naknade jer je bila uvjet za kredit. Raspitivao se o kreditima i u drugim bankama. Informirao se o kreditu u drugim valutama ali je ovaj bio najpovoljniji. Ovaj kredit je konvertiran.

11. Prije svega valja reći da je tužitelj dokazao svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZPP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Isto tako rješenjem Vrhovnog suda

Republike Hrvatske poslovni broj Rev 18/2018 od 25. svibnja 2020. se također navodi: "Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru, ali to nije od važnosti u ovoj pravnoj stvari jer tuženik niti ne ističe takav prigovor." Tužitelj osnovano upućuje i na presudu Suda Europske Unije, C-774/19 od 22. listopada 2020. u kojoj se odlučivalo o svojstvu tužitelja kao potrošača. U predmetnom postupku Vrhovni sud Republike Slovenije zatražio je prije konačne odluke odgovor na pitanje radi li se o potrošaču od Suda EU, i Sud EU je nakon razmatranja konkretnog slučaja zaključio da se radi o potrošaču, unatoč njegovim specifičnim znanjima i stručnosti.

12. Naime, zaključak predmetne presude je činjenica kako svojstvo potrošača proizlazi iz svrhe ugovora, a ne iz zvanja i specifičnih i stručnih znanja kojima raspolaže tužitelj fizička osoba. Sud EU presudom C-774/19 utvrdio sljedeće, po pojedinim paragrafima: paragraf 29. - Pojam potrošača tumači se u skladu s položajem fizičke osobe u ugovoru, u skladu s prirodom i svrhom ugovora, a ne u vezi sa subjektivnim položajem te osobe, pa onda svojstvo potrošača prije svega proizlazi iz vrste ugovorne transakcije. Paragraf 38. - Pojam potrošač definira se kao suprotnost pojmu gospodarski subjekt, objektivne je prirode i ne ovisi o stvarnom znanju i osobnoj informiranosti fizičke osobe. Paragrafi 39. i 40. - Prema sudskoj praksi Suda EU svojstvo potrošača ispituje se isključivo s obzirom na položaj u ugovoru, pa stoga znanje iz područja kojem pripada sklopljeni ugovor pojedinca ne lišava svojstva potrošača. Svojstvo potrošača, ima svaka fizička osoba u svakome ugovoru koji je s trgovcem sklopljen izvan njezine profesionalne djelatnosti ili poslovne aktivnosti! Kako tuženik na tu okolnost nije predložio izvođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega Ugovora o kreditu, tako sud navedeni prigovor ocjenjuje neosnovanim.

13. Sama činjenica da je tužitelj potrošač proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega logičnog i životnog iskaza tužitelja u kojem navodi da je kredit podigao u svrhu kupnje stana, a iz samog ugovora je razvidno da je tužitelju isplaćen kredit za istu svrhu.

14. Nadalje iskazom tužitelja sud je sa sigurnošću utvrdio da je predmetni Ugovor o kreditu bio sa svim svojim odredbama unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da se u trenutku sklapanja Ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo ni o kakvoj naknadi za troškove obrade kredita, niti mu je objašnjeno koliko bi ona iznosila.

15. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao *lex specialis*. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u

unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

16. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbe čl. 2. temeljem koje se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu sa Odlukom o tarifi naknade za usluge kreditora. U ugovoru međutim nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine tih naknada. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kredita koje reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati, niti o ulaznoj naknadi.

17. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljem o spornoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovarao već drži da je tužitelj, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni Ugovor ili bilo koju njegovu odredbu imao mogućnost zatražiti zaposlenike tuženike za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su tužitelju sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bio u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.

18. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba čl. 2. temeljem koje se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu sa Odlukom o tarifi naknade za usluge kreditora bila teško razumljiva jer u trenutku sklapanja Ugovora tužitelj nije bio upoznata sa parametrima koje utječu na visinu te naknade, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju naknade, a da o tome sa tužiteljicom nije pregovarao, pa se ista primjenom odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

19. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene međugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodređiva, Ugovor je ništetan.

20. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da je predmetna ugovorna odredba neodređiva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a.

21. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročenog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača pa je navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.

22. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.

23. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZZP/03 definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl. 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužitelj ovdje nije imao stvarne mogućnosti s obzirom da joj nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužitelju u konkretnom slučaju naplatio naknadu.

24. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visinu naknade, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredbe Ugovora o kreditu čl. 2 ima smatrati nepoštenom, te slijedom toga i ništetnim, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

25. Obzirom među strankama nije sporna visina zahtjeva, a ista proizlazi i iz prometa po kreditu tuženika (list 12-21 spisa) u kojoj je navedeno da je prilikom isplate kredita dana 16.07.2007. naplaćena naknada za obradu kredita od 736,84 kn radi svega navedenog sud je tužitelju dosudio na ime plaćene naknade za obradu kredita iznos od 97,80 EUR sa zateznom kamatom od 02.06.2025. kao kasnijeg datuma od datuma plaćanja do isplate, kao i uglanivčenu zateznu kamatu od 163,78 EUR a čiju visinu je sud utvrdio iz dostavljenog obračuna kamata kao vjerodostojne isprave iz koje je vidljiva visina naknade, broj dana zakašnjenja i stopa po kojoj je kamata obračunata od dana dospijeca do dana obračuna jer je takva jednostrano određena ugovorna odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja, pa je sud tužitelju dosudio navedene iznose temeljem odredbi čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom II i III.

26. Stopa zatezne kamate na dosuđeni iznos utvrđena je sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN br.114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN br. 156/22), time da je tužitelju na uglavničenu zateznu kamatu od 163,78 EUR dosuđena procesna kamata od dana postavljanja zahtjeva, tj. podnošenja tužbe, tj. 02.06.2025. do isplate.

27. U odnosu na prigovor zastare, valja istaći da je isti u cijelosti neosnovan, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 2. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude, pa je prigovor zastare u cijelosti neosnovan.

28. Budući da je u sporu tužitelj uspio u cijelosti to je tuženik u smislu čl. 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a u obvezi naknaditi tužitelju cjelokupni parnični trošak i to: za sastav tužbe 50,00 EUR, za sastav podneska od 10.07.2025. i 30.09.2025. 50,00 EUR za svaki podnesak, za pristup na ročište 09.03.2026. 50,00 EUR, za ročište za objavu odluke 25,00 EUR, ukupno 225,00 EUR uvećano za 25 % PDV-a od 56,25 EUR, a na osnovi Tbr. 7., Tbr. 8., Tbr. 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15), te trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 13,27 EUR i presudu u iznosu od 13,27 EUR, a sukladno Zakona o sudskim pristojbama. (NN br. 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13, 110/15 i 118/18, u daljnjem tekstu: ZSP).

29. Visinu troškova zastupanja sud je dosudio imajući u vidu vrijednost predmeta spora i vrijednosti boda Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika prema tužbenom zahtjevu iz tužbe, a koji se odnosi na isplatu u iznosu od 261,58 EUR.

30. Naime Zahtjev na utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o tzv. ulaznoj naknadi u konkretnom slučaju predstavlja samo zahtjev da se u izreku presude unese odluka o pravnom pitanju o kojem ovisi osnovanost zahtjeva za isplatu (čl. 187. st. 3. ZPP), a o kojem bi sud ionako prejudicijalno morao odlučiti. U biti radi se o deklaratornom preambulu, koji je nužna logična pretpostavka kondemnatorne presude (neovisno o tome nalazi li se u izreci ili u obrazloženju), pa se vrijednost predmeta spora mjerodavan za odluku o trošku prosuđuje prema istaknutom kondemnatornom zahtjevu za isplatu svote od 261,58 EUR.

31. Prema tome, deklaratorni zahtjev u točki I. tužbe, koji je postavljen uz kondemnatorni zahtjev, ne uzima se u obzir prilikom obračuna vrijednosti predmeta spora (radi se o ustaljenom shvaćanju VSRH, npr. Rev-1927/17 od 18. siječnja 2022. Revt-156/13 od 7. svibnja 2014., Revr- 475/08 od 27. listopada 2008., Revr-774/05 od 13. prosinca 2005., Revr- 220/04 od 15. rujna 2004. i dr.). Napominje se da se tu ne radi o situaciji u kojoj je naznačeni VPS suviše visoko ili nisko naznačen, na što bi sud po službenoj dužnosti ili po prigovoru protivne strane trebao najkasnije na pripremnom ročištu rješenjem utvrditi u smislu čl. 40. st. 3. ZPP-a, već da se naznačeni VPS za deklaratorni (preambul) uz kondemnatorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom obračuna troškova.

32. Tužitelju je trošak parničnog postupka dosuđen u ukupnom iznosu od 307,79 EUR, dok je tuženik zbog gubitka spora odbijen sa zahtjevom za naknadu parničnog troška, pa je stoga u pogledu parničnog troška stranaka sukladno čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom IV i V.

33. O zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužitelja odlučeno je na osnovi odredbe čl. 27. st. 3. Ovršnog zakona (NN br. 57/96., 29/99., 194/05. i 88/05.) i čl. 29. st. 2. Zakon o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN 114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22), a počev od donošenja ove presude, tj. dana 25. svibnja 2026. do isplate.

U Zagrebu, 25. svibnja 2026.

Sudac:
Blaženka Butigan Matić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužitelja uz rješenje o sudskoj pristojbi za presudu-13,27 EUR
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-84f93**

Kontrolni broj: **0fa76-096fd-3eefd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.